

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců Mgr. Jana Pekáče a Mgr. Tomáše Hájka ve věci žalobce **Ing. M XXXX K XXXX**, nar. XXXX, bytem v XXXX, zast. JUDr. J XXXX K XXXX, advokátem se sídlem v XXXX, proti žalovanému **AgroZZN, a.s.**, se sídlem v Rakovníku, V Lubnici 2333, IČO: 45148082, zast. JUDr. E XX N XXXX, advokátkou se sídlem v XXXX, o náhradu škody z pracovního úrazu, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 18.9.2009, č.j. 10 C 201/2007-68, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu **s e m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 110.274,- Kč s ročním úrokem z prodlení z této částky
ve výši 9,00 % za dobu od 15.12.2006 do 31.12.2006,
ve výši 9,50 % za dobu od 1.1.2007 do 30.6.2007,
ve výši 9,75 % za dobu od 1.7.2007 do 31.12.2007,
ve výši 10,50 % za dobu od 1.1.2008 do 30.6.2008,
ve výši 10,75 % za dobu od 1.7.2008 do 31.12.2008,
ve výši 9,25 % za dobu od 1.1.2009 do 30.6.2009,
ve výši 8,50 % za dobu od 1.7.2009 do 31.12.2009,
ve výši 8,00 % za dobu od 1.1.2010 do 30.6.2010,
ve výši 7,75 % za dobu od 1.7.2010 do 18.11.2010,

a dále od 19.11.2010 do zaplacení ve výši, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Okresnímu soudu se nařizuje doplnění rozhodnutí o výrok, kterým rozhodne o úroku z prodlení z částky 3.000,- Kč od 15.12.2006 do zaplacení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 110.274,- Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 36.538,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Okresní soud vycházel ze zjištění, že žalobce byl zaměstnán u právního předchůdce žalovaného, společnosti Agroslužby Žatec, a.s. Z pokynu tohoto svého zaměstnavatele se zúčastnil sportovních her pořádaných vlastníkem žalovaného. Z Agrofert magazínu č. 12/2006, strana 18 – 19, okresní soud zjistil, že se jednalo o sportovní hry pro zaměstnance s dobrovolnou účastí. Součástí her nebyla žádná pracovní činnost. Při hrách se konala pouze porada top managementu, jehož členem žalobce nebyl. Při sportovních hrách, konkrétně při hře nohejbalu, žalobce utrpěl dne 19.9.2006 úraz spočívající ve zlomenině levé dolní končetiny, v jehož důsledku byl od 16.9.2006 do 4.12.2006 v pracovní neschopnosti. Za tuto dobu mu vznikla ztráta na výdělku ve výši 107.274,- Kč, bolestné bylo ohodnoceno 25 body. Pojišťovna dopisem ze dne 4. 12. 2006 sdělila zaměstnavateli žalobce, že úraz žalobce nevyhodnotila jako pracovní a odmítla poskytnout pojistné plnění. Okresní soud se dále zabýval posouzením, zda sportovní činnost, při které žalobci škoda na zdraví vznikla, lze považovat za plnění pracovních úkolů a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Žalobce se sice

sportovních her účastnil na základě pokynu jeho zaměstnavatele, ale na sportovních hrách neplnil žádné pracovní úkoly. Případné, žalobcem tvrzené, neoficiální setkání s dalšími účastníky sportovních her nelze hodnotit jako pracovní činnost. Vydaný cestovní příkaz, vyúčtování cesty jako služební, neopodstatňuje závěr, že se jednalo o pracovní cestu. Dále okresní soud kritizuje jako „obecný nešvar“ zaměstnavatelů, že při sportovních hrách pořádaných pro zaměstnance poskytují těmto služební vozidla, vydávají cestovní příkazy, poskytují placené pracovní volno, ač sportovní hry nemají žádnou souvislost s pracovní činností a jedná se pouze o zábavu pro zaměstnance. Dále se okresní soud zabývá otázkou, zda by činnost, při které došlo k poškození zdraví žalobce, nebylo lze posoudit jako tzv. teambuilding, při němž vykonávaná sportovní činnosti je, jak uzavřel Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 12.2.2009, sp.zn. 21Cdo 5060/2007, v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů, neboť slouží k prohloubení kvalifikace zaměstnance, zejména v oblasti psychické, k utužení pracovního kolektivu. Okresní soud dospěl k závěru, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť žalobcem vykonávaná sportovní činnost byla dobrovolná, nemající žádný cíl pro pracovní činnost účastníků sportovních her, a proto úraz, který žalobce při této činnosti utrpěl, nelze posoudit jako úraz pracovní za který by mu od jeho zaměstnavatele náležela náhrada vzniklé škody na zdraví.

Rozsudek okresního soudu napadl žalobce odvoláním, v němž okresnímu soudu vytýká, že posuzoval účast žalobce na sportovních hrách pouze z pohledu sportovní činnosti, nikoliv veškeré činnosti, kterou tam žalobce vykonával. Dále zdůraznil, že sportovních her se zúčastnil z pokynu svého zaměstnavatele, důvodem jeho účasti nebyla jeho sportovní zdatnost, ale funkce, kterou u zaměstnavatele vykonával. Na sportovní hry cestovali v pracovní době, služebním vozem, na základě cestovního příkazu a po návratu z cesty o ní podali zprávu svému nadřízenému. Z vyložených důvodů navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že jeho žalobě vyhově a uloží žalovanému povinnost k úhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání poukázal na zjištění, že se žalobce při sportovních hrách neúčastnil žádných pracovních jednání. Rozhodnutí vedení tehdejšího zaměstnavatele žalobce (zřejmě míněno vyslání na sportovní hry při poskytnutí placeného

volna, poskytnutí služebního vozu) považuje za opomenutí dodržování zákoníku práce, žalobce si účast na hrách měl zajistit vlastními prostředky. Označené porušování zákoníku práce ve věci slyšenými svědky, kteří byli členy vedení tehdejšího zaměstnavatele žalobce, vedlo následně k jejich odvolání z funkcí a ukončení jejich pracovně právních vztahů. Z hlediska povahy činnosti vykonávané žalobcem na sportovních hrách poukázal na výpověď organizátora her a listinné důkazy, které v řízení předložil. Z vyložených důvodů navrhl potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, je přípustné, bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě, přezkoumal napadený rozsudek a řízení jeho vydání předcházející a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Řízení před okresním soudem netrpí vadami uvedenými v § 219a odst. 1 písm. a) zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o.s.ř.), okresní soud v souladu s § 107 o.s.ř., poté, co původní žalovaný zanikl, rozhodl, že v řízení bude pokračovat s jeho právním nástupcem, provedl účastníky navržené důkazy a učinil z nich správná skutková zjištění, popř. vzal za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků (§ 120 odst. 4 o.s.ř.), a to pokud jde o vznik škody a její výši. Pokud jde o zjištění, že žalobce byl na sportovní hry vyslán svým zaměstnavatelem, okresní soud správně vyšel z výpovědi svědka Ing. SXXXX DXX, který byl v rozhodné době přímým nadřízeným žalobce, dle výpisu z obchodního rejstříku byl též předsedou představenstva zaměstnavatele žalobce, a vykonával tak vůči němu práva a povinnosti vyplývající z jeho pracovního poměru ke společnosti Agroslužby Žatec, a.s., a který vypověděl, že vydal vybraným zaměstnancům k cestě na sportovní hry příkaz. Tuto skutkovou verzi potvrdil i další ve věci slyšený svědek Ing. MX KXX, který se společně s žalobcem her účastnil. Věrohodnost výpovědi těchto svědků nebyla v řízení relevantním způsobem zpochybněna. Tvrzení žalovaného o tom, že tyto svědci vypovídali ve prospěch žalobce, tedy zřejmě nepravdu, proto, že v době projednávání odškodnění žalobce věděli o připravované fúzi společnosti Agroslužby Žatec, a.s., a dále proto, že byli z funkcí v označené společnosti odvoláni a posléze byly ukončeny i jejich pracovní poměry ke společnosti, ke zpochybnění věrohodnosti těchto svědků nepostačuje, nejde o žádné konkrétní tvrzení, které by mohlo vypovídací hodnotu svědka vypovídajícího

pod sankcí trestní odpovědnosti v případě nepravdivé výpovědi významným způsobem snížit. Svědek Ing. JXXX FXXX , který hry organizoval a zastával funkci ředitele zemědělské divize holdingu Agrofert, a.s., v takovém postavení vůči žalobci jako Ing. SXXXX DXX , nebyl, byl zaměstnán u jiné právnické osoby a nemohl tak vůči žalobci práva a povinnosti z jeho pracovního poměru ke společnosti Agroslužby Žatec, a.s. vykonávat, v této společnosti v rozhodné době nepůsobil. Proto je část jeho výpovědi o dobrovolnosti účasti na hrách pro, v této věci zásadní, zjištění zda byla žalobci účast na nich jeho zaměstnavatelem nařízena či nikoliv, bezvýznamná. Stejně tak nelze skutečnosti významné pro posouzení ve věci zjistit z provedeného listinného důkazu, a to článku o průběhu sportovních her publikovaného v časopisu Agrofert magazín z prosince 2006.

Odvolací soud z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že původní žalovaný, Agroslužby Žatec, a.s., zanikl převodem jmění na hlavního akcionáře, nástupnickou společnost Zemědělské zásobování a nákup Rakovník a.s., která převzala jeho jmění, včetně práv a povinností z pracovněprávních vztahů, a to ke dni 30.11.2007. Posledně označená společnost ke dni 1.6.2010 změnila firmu (název) na AgroZZN, a.s.

Ze skutkových zjištění okresního soudu pak plyne tento závěr o skutkovém stavu věci: Žalobce se z příkazu svého nadřízeného jako zaměstnanec společnosti Agroslužby Žatec, a.s., zúčastnil sportovních her pořádaných vlastníkem označené společnosti, při nichž, konkrétně při hře nohejbalu, utrpěl dne 19.9.2006 úraz spočívající ve zlomenině levé dolní končetiny, v jehož důsledku byl od 16.9.2006 do 4.12.2006 v pracovní neschopnosti. Za tuto dobu mu vznikla ztráta na výdělku ve výši 107.274,- Kč, bolestné, jež bylo ohodnoceno 25 body, činí 3.000,- Kč. Žalobce nárok na náhradu škody uplatnil u svého zaměstnavatele před 4.12.2006, neboť dopisem z tohoto dne pojišťovna odmítla žádost zaměstnavatele žalobce o plnění z titulu pracovního úrazu žalobce. Společnost Agroslužby Žatec, a.s. dne 30.11.2007 zanikla převodem jmění na hlavního akcionáře, společnost Zemědělské zásobování a služby Rakovník a.s., která ke dni 1.6.2010 změnila firmu na AgroZZN, a.s.

Podle § 193 odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., zákoník práce, účinného do 31.12.2006 (dále jen „z.p.“) zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc

z povolání, je zaměstnavatel povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu za a) ztrátu na výdělku, b) bolest a ztížení společenského uplatnění, c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením, d) věcnou škodu; ustanovení § 187 odst. 3 platí i zde, odst. 2 způsob a rozsah náhrady škody je zaměstnavatel povinen projednat bez zbytečného odkladu s příslušným odborovým orgánem a se zaměstnancem.

Podle § 194 odst. 1 z.p. náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti zaměstnance činí rozdíl mezi průměrným výdělkem zaměstnance před vznikem škody způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a plnou výší nemocenského.

Podle § 196 z.p. se náhrada za bolest a za ztížení společenského uplatnění, které vznikly zaměstnanci následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, poskytují jednorázově.

Podle § 25 odst. 1 nařízení vlády č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce, plněním pracovních úkolů je výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty.

Okresní soud se sice ve svém rozhodnutí podrobně zabývá otázkou, zda činnost, při níž žalobci vznikla škoda na zdraví, lze považovat za plnění pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru nebo činnost v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů (§ 25 odst. 4 nař. vl. č. 108/1994 Sb.), avšak zcela pominul, že za plnění pracovních úkolů se podle § 25 odst. 1 shora cit. nař. vlády považuje též činnost konaná na příkaz zaměstnavatele. Zaměstnavatel sice není oprávněn přikázat zaměstnanci činnost, která jde mimo rámec sjednaného druhu a místa výkonu práce sjednaného v pracovní smlouvě [§ 35 odst. 1 písm. a) z.p.] a zaměstnanec není povinen se takovému příkazu podřídit, avšak pokud tak učiní a při výkonu takové činnosti utrpí úraz, nemůže být jeho postavení méně příznivé, než vykonával-li by činnost spadající do rámce druhu a místa výkonu práce podle pracovní smlouvy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.1.2003, sp. zn. 21 Cdo 454/2002). Tedy i taková činnost je ve smyslu § 25 odst. 1 nař. vl. činností konanou

pro zaměstnavatele, aniž by byl významný důvod či pohnutka zaměstnavatele, který jej k udělení příkazu k takové činnosti vedl, nebo vnitřní vztah zaměstnance k takové činnosti, např. zda tuto činnost přivítal jako zábavu či „nutné zlo“ v zájmu udržení dobrých vztahů s nadřízenými. Pokud tedy v řízení bylo prokázáno, že osoba oprávněná za původního žalovaného jednat v pracovněprávních vztazích žalobci účast na sportovních hrách nařídila a žalobce při činnosti, která nijak z rámce takové akce nevybočila, utrpěl úraz, stalo se tak při plnění pracovních úkolů, jedná se o pracovní úraz a zaměstnavatel žalobce, Agroslužby Žatec, a.s. odpovídal podle § 193 odst. 1 z.p. žalobci za škodu na zdraví, která mu z pracovního úrazu vznikla, tj. škodu sestávající ze ztráty na výdělku ve výši 107.274,- Kč a odškodnění bolesti ve výši 3.000,- Kč (za 25 body po 120,- Kč podle § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 a 2 vyhl.č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění). Případná dobrovolnost účasti na označené akci z pohledu jejího organizátora, který byl osobou odlišnou od zaměstnavatele žalobce, nemá pro posouzení věci žádný význam, neboť z hlediska posouzení zda se jednalo o činnosti konanou na příkaz zaměstnavatele a tedy plnění pracovních úkolů ve smyslu § 25 odst. 1 nař. vl. č. 108/1994 Sb. je významné pouze jednání osob, které byly oprávněny vystupovat v pracovněprávních vztazích vůči žalobci jménem jeho zaměstnavatele.

Žalobce požadoval úrok z prodlení od 15.12.2006 ve výši stanovené nař. vl. č. 142/1994 Sb. Z toho, že dopisem ze dne 4.12.2006 pojišťovna odmítla žádost zaměstnavatele žalobce o vyplacení pojistného plnění ze zákonného pojištění zaměstnavatelů na uspokojení v tomto řízení uplatněného nároku žalobce na náhradu škody, je zřejmé, že žalobce již o nahrazení vzniklé škody svého zaměstnavatele v předchozí době požádal, tedy již před 15.12.2006 uplynula 3 denní lhůta, počítaná od žádosti o výplatu, v níž byl zaměstnavatel povinen nárok žalobce uspokojit (§ 253 odst. 2 z.p.), a zaměstnavatel žalobce tak již byl k 15.12.2006 v prodlení s placením náhrady škody a žalobce měl nárok na úrok z prodlení ve výši stanovené pro občanskoprávní vztahy (§ 256 odst. 1 a 2 z.p.), tedy ve výši stanovené nař. vl. č. 142/1994 Sb., ve znění účinném do 30.6.2010, jak jej žalobce požaduje.

Okresní soud se ve svém rozhodnutí opomenul vypořádat s pasivní věcnou legitimací žalovaného. Tato legitimace u původního žalovaného vyplývala z toho, že byl zaměstnavatelem žalobce a činnost, při níž ke vzniku škody došlo, vykonával žalobce na jeho

příkaz. Zánikem původního žalovaného práva a povinnosti zaměstnavatele z pracovního poměru žalobce přešly podle § 249 odst. 1 a 2 z.p. na žalovaného, nyní AgroZZN, a.s., a to z titulu převodu jmění na hlavního akcionáře (§ 220p obchodního zákoníku). Žalovaný je tak ve věci pasivně věcně legitimován.

Z vyložených důvodů odvolací soud napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu škody ve výši žalobcem požadované, včetně úroku z prodlení ve výši stanovené podle § 1 nař. vl. č. 142/1994 Sb., ve znění účinném do 30.6.2010, počínaje od 15.12.2006 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť neshledal důvody pro stanovení lhůty delší či povolení splátek (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Žalobce původně požadoval zaplacení částky 113.274,- Kč s úrokem z prodlení od 15.12.2006, avšak při jednání okresního soudu dne 1.7.2009 vzal žalobu co do částky 3.000,- Kč zpět. Okresní soud usnesením vyhlášeným při označeném jednání řízení v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby zastavil (usnesení dosud v písemné podobě nevyhotovil). Dosud však nebylo rozhodnuto o žalobním požadavku na zaplacení úroku z prodlení z částky 3.000,- Kč, přičemž o tento požadavek žalobce žalobu neomezil. Odvolacímu soudu o dosud nerozhodnuté části předmětu řízení v prvním stupni nepřísluší rozhodovat, a proto okresnímu soudu nařídil, aby svoje rozhodnutí podle § 222 odst. 2 o.s.ř. v popsáném směru doplnil.

Vzhledem ke změně rozhodnutí okresního soudu ve věci samé neobstojí ani výrok, kterým okresní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení a je třeba o povinnosti k jejich náhradě znovu rozhodnout. Rozhodnutím odvolacího soudu se však, vzhledem k nařízenému doplnění rozsudku okresního soudu, řízení nekončí, a proto o nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodne okresní soud v rozhodnutí, kterým bude řízení u něj skončeno.

Proti výroku I. tohoto rozsudku je dovolání přípustné. Účastník může dovolání podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Lounech.

Proti výroku II. tohoto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem uložená splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Ústí nad Labem dne 18. listopadu 2010

JUDr. Jana Nováková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Gabriela Oulická

Tento rozsudek ze dne 18. listopadu 2010 nabyl právní moci dne 15. února 2011. Připojení doložky právní moci provedla O. Šánová dne 26. března 2018.